

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 17 de maig de 2023

Catequesi. La passió per l'evangelització: el zel apostòlic del creient.

13. Testimonis: sant Francesc Xavier

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Continuem el nostre itinerari de la catequesi amb alguns models exemplars de zel apostòlic. Recordem que estem parlant d'evangelització, de zel apostòlic, de portar el nom de Jesús, i hi ha moltes dones i molts homes en la història que ho han fet de manera exemplar. Avui, per exemple, escollim sant Francesc Xavier, que és considerat, diuen alguns, el missioner més gran dels temps moderns. Però no es pot dir qui és el més gran, qui és el més petit... Hi ha molts missioners que no es veuen, que fins i tot avui fan molt més que sant Francesc Xavier. I Xavier és el patró de les missions, com santa Teresa de l'Infant Jesús. Però un missioner és gran quan hi va. I hi ha molts, molts, preveres, laics, monges, que van a les missions, també d'Itàlia, i molts de vosaltres. Quan, per exemple, em presenten la història d'un prevere candidat a bisbe: va passar deu anys a la missió de tal lloc... Això és gran, sortir de la pàtria per a predicar l'Evangelí. És el zel apostòlic. I això hem de conrear-ho molt. I mirant la figura d'aquests homes, d'aquestes dones, n'aprenem.

Sant Francesc Xavier neix en una família noble però empobrida de Navarra, al nord d'Espanya, l'any 1506. Va estudiar a París —és un jove de món, intel·ligent, capaç. Allí troba Ignasi de Loiola, que li fa exercicis espirituals i li canvia la vida. I deixa tota la seva carrera mundana per a fer-se missioner. Es fa jesuïta, pren els vots. Després l'ordenen prevere, i va a evangelitzar, enviat a Orient. En aquella època els viatges dels missioners a Orient... era enviar-los a mons desconeguts. I ell hi va, perquè estava ple de zel apostòlic.

Inicia així, en els temps moderns, el primer d'un nombrós grup de missioners apassionats, preparats per a suportar fatigues i perills immensos per aconseguir terres i trobar pobles amb cultures i llengües completament desconegudes, impulsats només pel fortíssim desig de fer conèixer Jesucrist i el seu Evangelí.

En poc més d'onze anys farà una obra extraordinària. Va ser missioner durant onze anys més o menys. Els viatges en nau en aquella època eren duríssims i perillosos. Molts morien durant el viatge a causa de naufragis o de malalties. Avui desgraciadament moren perquè els deixem morir al Mediterrani... Xavier va passar a les naus més de tres anys i mig, un terç de la durada de la seva missió. Als vaixells hi passa més de tres anys i mig, anant a l'Índia, i després de l'Índia al Japó.

En arribar a Goa, a l'Índia, la capital de l'Orient portuguès, la capital cultural i també comercial, Xavier hi posa el seu fonament, però no s'hi atura. Va a evangelitzar els pobres pescadors de la costa meridional de l'Índia, ensenya catecisme i pregàries als infants, bateja i cuida els malalts. Després, durant una pregària nocturna davant la tomba de l'apòstol sant Bartomeu, sent que ha d'anar més enllà de l'Índia. Deixa en bones mans el treball que ja havia iniciat i salpa amb valentia cap a les Moluques, les illes més llunyanes de l'arxipèlag indonesi. Per a aquesta gent no hi havia horitzons, anaven més enllà... Quin

valor que tenien aquests sants missioners! També els d'ara, encara que no van en vaixell durant tres mesos, van en avió durant 24 hores, però quan arriben allí és el mateix. S'hi ha de ser i recórrer molts quilòmetres, internar-se en els boscos... I Xavier, a les Moluques, posa en vers i en l'idioma local el catecisme i l'ensenya a cantar, que amb el cant s'aprèn millor. Per les seves cartes entenem bé quins eren els seus sentiments. Escriu: «Els perills i els sofriments, acceptats voluntàriament i únicament per amor i servei de Déu nostre Senyor, són rics tresors de grans consolacions espirituals. En aquest lloc, d'aquí a alguns anys, un podria perdre els ulls per massa llàgrimes d'alegria! (20 de gener de 1548). Plorava d'alegria en veure l'obra del Senyor.

Un dia, a l'Índia, es troba amb un japonès, que li parla del seu país llunyà, on cap missioner europeu no ha anat mai abans. I Francesc Xavier tenia la inquietud de l'apòstol, anar més lluny, més enllà, i decideix partir al més aviat possible, i hi arriba després d'un viatge ple d'aventures en el jonc d'un xinès. Els tres anys al Japó són duríssims, pel clima, les oposicions i el desconeixement de la llengua, però també aquí les llavors sembrades donaran grans fruits.

El gran somniador, Xavier, al Japó entén que el país decisiu per a la missió a l'Àsia era un altre: la Xina, que amb la seva cultura, la seva història, la seva grandesa, exercia de fet un predomini en tota aquella part del món. També avui, la Xina és un pol cultural, amb una gran història, una bonica història... Per això torna a Goa i poc després es torna a embarcar esperant poder entrar a la Xina. Però el seu pla fracassa: mor a les portes de la Xina, en una illa, la petita illa de Shangchuan, davant les costes de la Xina esperant en va poder desembarcar en terra ferma a prop de Cantó. El 3 de desembre de 1522 mor completament abandonat, només un xinès està amb ell per vetllar-lo. Així acaba el viatge terrenal de Francesc Xavier. Havia envellit. Quants anys tenia? Vuitanta, ja? No, en tenia només quaranta-sis, havia passat la seva vida a la missió, amb zel. Va deixar la culta Espanya i va arribar al país més culte del món en aquell moment, la Xina, i va morir davant la gran Xina acompanyat per un xinès. Tot un símbol!

La seva intensa activitat va estar sempre unida a la pregària, a la unió amb Déu, mística i contemplativa. Mai no va abandonar la pregària, perquè sabia en ella hi ha la força. On sigui que fos, tenia molta cura dels malalts, els pobres i els infants. No era un missioner "aristocràtic": sempre anava amb els més necessitats, els infants que més necessitaven educació, catequesi, els pobres, els malalts... Anava fins a les fronteres de l'assistència, on va créixer en grandesa. L'amor de Crist va ser la força que el va portar fins als confins més llunyans, amb fatigues i perills continuats, superant fracassos, decepcions i desànim, més encara, donant-li consol i alegria per a seguir-lo i servir-lo fins al final.

Que sant Francesc Xavier, que va fer aquesta gran cosa, en aquella pobresa i amb aquella valentia, ens doni una mica d'aquest zel per a viure l'Evangelí i anunciar-lo. A molts joves d'avui que tenen una mica d'inquietud i que no saben què fer-ne, els dic: Mireu Francesc Xavier, mireu l'horitzó del món, mireu els pobles més necessitats, mireu tanta gent que sofreix, tanta gent que necessita Jesús. I aneu-hi, tingueu coratge. També avui hi ha joves valents. Penso en tants missioners, per exemple, a Papua Nova Guinea, penso en amics meus, joves, que són a la diòcesi de Vanimo, i en tots els que han anat a evangelitzar en la línia de Francesc Xavier. Que el Senyor ens doni a tots l'alegria per evangelitzar, l'alegria per portar endavant aquest missatge tan bonic que ens fa feliços a nosaltres i a tots.